

Neděle 20. po sv. Trojici

J9,1-41

17.10.2021

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi, kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Hospodine, svými skutky působíš mi radost, plesám nad činy tvých rukou:
Tvoje činy, Hospodine, jsou tak velkolepé, tvoje záměry jsou přehluboké!

Píseň: 20

Čtení: 2Kr5,8-14

Píseň: 647

Kázání: J9,1-41

Pomíjeje Ježíš, uzřel člověka slepého od narození. Zdá se, že Bůh pominul toho bezejmenného slepého. Proto nevidí. Jako by ani lidem nestálo za to dát slepému jméno. Slepý možná sedí, možná stojí, možná leží v prachu na zemi. Je vystrčen ven z chrámu, ze společenství zbožných. Jak se může uzdravit, když nesmí tam, kde se Bohu vzdávají díky? Z další výpovědi víme, že žebrol. Tak u toho se asi Bůh nezastavil, zdá se.

Ježíš, ten vtělený Bůh, též tohoto slepého pomíjí? Možná, že se to na první pohled zdá. Jakoby mimochodem, *pomíjeje Ježíš*, uzří to, co jeho učedníci ani kolemjdoucí nemohou vidět. Ježíš vidí.

Učedníky zajímá jediný problém. Kdo za mužovu slepotu může? Čí je to vina? Vina rodičů, slepého, nebo snad ještě někoho jiného, snad i zákeřného Boha? Jak rádi bychom chtěli vědět příčinu a důvod! Jak rádi bychom Boží pozornost raději stočili na ty slepé, aby náhodou Bůh neuviděl naši slepotu.

Ježíš se nedá vlákat do pasti kauzality. Odmítá představu Boha, který za hřích odplácí trestem slepoty. Naopak; Bůh nechce slepé vykonavatele zaslepené víry. Ježíš odmítá Boha, který způsobuje naši slepotu. Ježíš odmítá představu Boha, který více trestá, než se slitovává. Ježíš odmítá představu Boha, který chce naši slepotu, abychom k němu nemohli přijít a vidět jej.

Důležité pro slepce není jeho minulost. Co slepému pomůže, abychom se dopátrali, jaký hřích spáchali jeho rodiče nebo slepý sám? Co slepému pomůže vést o hříchu dlouhosáhlé

rozmluvy a dogmatické poučky? Co slepému pomůže štourání se v jeho hříšnosti? A řekněme si, co nám pomůže v naší hříšnosti?

O co v našem životě běží je rozpoznat *skutky Boží*, které se potkají s našim životem. Běží o skutky, které nás vyvedou z naší slepoty. Ježíš na konci našeho oddílu odhalí, v čem je náš hřích.

To pověděl, plinul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida. Možná i nás napadne stejná otázka jako sousedy slepého, farizeje, rodiče: *Jak to, že se ti otevřely oči?* Přeci sliny, bláto, nějaké pomazání nemohou otevírat oči. Nikdo pravděpodobně ani nebyl v rybníce Siloe, aby nám podal podrobnou zprávu o jeho omytí. Uzdravilo slepého pomazání očí nebo omytí v rybníce nebo obojí? Jak se to mohlo stát? Jak se to mohlo stát, že Ježíš byl vzkříšen? Jak se mohlo stát, že Hospodin...

Ještě třikrát zazní *jak*. Jak se stane, že se otevrou oči, tak jako při narození, když novorozenec po porodu uzří světlo? Jak se stalo, že světlo světa Ježíše najednou uzřel ten, jehož oči byly zavřeny pro světlo světa?

Šel, umyl se, i přišel, vida. Čtyři slovesa, bez příslovečných určení, bez přívlastků, holá, strohá, jako je strohá pravda o naší slepotě i o našich přimhouřených očích, o našich hříších. O očích, které pod slovem Ježíše prohlédnou.

Jít jako Naamán syrský do řeky, která nás oddělí od starého věku do věku nového. Nechat se omýt, nechat se provést řekou, která omyje naše malomocné tělo. Jít řekou a projít smrtí, abychom jednou naplno prozíreli. Jít nechat se omýt samotným Bohem jako právě narozené děti.

Přijít, potkat se s Ježíšem. To vše je minulost, to vše se stane než „*vida*“. Tedy teprve nyní uzdravený zří, vidí. Jeho oči na svou přítomnost i budoucnost hledí očima víry.

Tajemství, jak Ježíš otevřel oči slepému. Jak se stane, že slepý vidí? Uzdravený nám na tuto otázku nedává uspokojivou odpověď. Nyní vidoucí slepý svědčí o skutcích Božích. Neznámý slepý-vidoucí nastupuje na stejnou cestu jako samotný Ježíš. Nakonec, tak jako Ježíš, je nazýván hříšným – tedy tím, kdo neplní Boží vůli. Je vyhnán ze společenství lidu Božího církve. Nežije v samém středu společnosti, ale je vytlačen na samý okraj. Ten, kdo přijde s očima vidoucíma z rybníka Poslaného od Boha zpět do světa, tak ten sdílí Ježíšovskou životní cestu.

Náš příběh uzdravení se opakuje celkem pětkrát. Vždy zazní svědectví uzdraveného: *Šel a umyl se, i přišel, vida.* Na otázku, sousedů, farizeů, rodičů, i všech, kteří se ptají „*jak*“, svědectví slepého nedává odpověď. Důležitá je Ježíšova otázka na konci našeho příběhu, když vyhledá uzdraveného: *Věříš v Syna člověka?* Jako by Ježíš říkal: Věříš, že soud nad člověkem nepodléhá lidem? Vše je zapsáno v knize života, vše je v mysli našeho stvořitele. Vše, co se děje, když nevidíme očima víry svět. Když vidíme svět očima toho, který má a bude mít poslední slovo, tak se nám otevrou oči pro tajemství Ježíšova Božství. Hřích nespočívá v neschopnosti vidět, hřích spočívá v neochotě a odmítání světla, v neochotě vidět. Nejde o absenci světla, nýbrž o jeho odmítnutí.

Pane, otevírej nám prosím naše oči. Dej, ať pod tvými slovy se necítíme osočeni jako farizeové. Pane, dej bychom nebyli nakonec nazváni slepými. Pane, odstraň naši slepotu, ať užíme Boží skutky milosrdenství.

Amen.

Píseň: 441

Poslání:

Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět,
ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.
Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu,
aby jeho skutky nevyšly najevo.
Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu,
aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.

Požehnání:

A pokoj Boží, láska, Boží odpuštění budiž s vámi se všemi.